

РЕШЕНИЕ

№ 3311

гр. София, 21.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Е СЪСТАВ, в публично заседание на първи юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Рени Коджабашева

Членове: Анелия Ст. Янева
Бетина Б. Бошнакова

при участието на секретаря Капка Н. Лозева
като разгледа докладваното от Анелия Ст. Янева Въззивно гражданско дело
№ 20231100503585 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от 15.2.2023 г. на ответника „БДЖ – П.п.“ ЕООД срещу решение № 20076806/29.01.2023 г., постановено по гражданско дело № 41981/2018 г., на Софийския районен съд, 148 състав, с което на основание чл. 357 ал. 1 вр. чл. 358 ал. 1 т. 1 вр. чл. 188 т. 1 КТ съдът е отменил дисциплинарното наказание „забележка“, наложено на Й. Д. М. със Заповед № Д-146/21.05.2018 г., като жалбоподателят е осъден на основание чл. 78, ал. 1 ГПК да заплати на ищеца сумата 720,00 лева – разноски по делото, а на основание чл. 78, ал. 6 ГПК по сметка на Софийски районен съд сумата 80,00 лева – държавна такса за производството.

Жалбоподателят поддържа, че обжалваното решение е недопустимо. Било постановено по иск, предявен срещу ненадлежен ответник – работодател на ищеца не бил „БДЖ – П.п.“ ЕООД, а Поделение на пътнически превози – София към „БДЖ – П.п.“ ЕООД. Правният интерес от отмяна на наказанието бил отпаднал, защото същото било заличено по силата на закона. Бланкетно поддържа, че решението било постановено в нарушение на материалния закон, поради което било и неправилно. Моли въззивния съд да обезсили решението, евентуално – да го отмени и да постанови друго, с което да отхвърли предявения иск. Претендира разноски.

Ответникът по жалбата и ищец по предявения пред първоинстанционния съд иск Й. Д. М. счита, че обжалваното решение е допустимо и правилно и моли въззивния съд да го потвърди. Претендира разноски.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на обжалвания съдебен акт, достигна до следните фактически и правни изводи:

Въззивната жалба е подадена в рамките на законоустановения срок за обжалване по чл. 259, ал. 1 ГПК от легитимирано лице и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество въззивната жалба е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Това означава, че въззивната инстанция осъществява контрол за правилността на първоинстанционното решение по принцип в рамките на заявления в жалбата основания, като служебно следи единствено за спазването на императивните материалноправни норми /така т. 1 ТР № 1/09.12.2013 г. на ОСГТК на ВКС/.

Настоящият състав на въззивния съд намира, че постановеното решение е допустимо.

Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 1/30.03.2012 г. по тълк. д. № 1/2010 г. на Върховен касационен съд, ОСГК надлежен ответник по искове по чл. 344 ал. 1 КТ, предявени от работник или служител, чийто трудов договор е сключен при условията на чл. 61 ал. 2 изречение първо КТ, е работодателят, а не горестоящият спрямо него орган. Процесният трудов договор не е сключен при условията на чл. 61, ал. 2 КТ, като в случая поделението е част от юридическото лице-работодател. Макар работодателят по § 1, т. 1 КТ да не е юридическо лице, той е процесуално легитимиран като главна страна по трудови дела, **но не като процесуален субституент, чиято легитимация измества процесуалната легитимация на юридическото лице. То също е процесуално легитимирано да участва в делото като главна страна, тъй като ще е обвързано от съдебното решение независимо от неговото неучастие.** Поради това и в този случай като надлежни страни в процеса могат да участват както организационно обособената структура - поради призната ѝ от КТ правоспособност по трудови спорове, така и юридическото лице, в чиято структура е и в чиято правна сфера настъпват правните последици на решението /в този смисъл решение № 380/10.01.2014 г. по гр. д. № 2034/2013 г. на Върховен касационен съд, решение № 25/14.03.2022 г. по гр. д. № 1728/2021 г. на Върховен касационен съд, 3-то гр. отделение, **постановени след посоченото ТР, и др./**.

Неоснователен е и доводът на въззивника за липса на правен интерес поради заличаване на наказанието по силата на чл. 197, ал. 1 КТ. Зачичаването има действие занапред /чл. 197, ал. 2 КТ/, а при отмяната с обратна сила отпадат последиците от налагането на наказанието. Именно заради обратното действие на отмяната работникът има интерес от иска по чл. 357 КТ и след изтичане на срока по чл. 197 КТ /в този смисъл определение № 1037/23.10.2013 г. по гр. д. № 3729/2013 г. на Върховен касационен съд и др./.

В останалата част въззивната жалба има бланкетен характер, тъй като в нея не е посочено защо жалбоподателят счита, че решението на първоинстанционния съд е неправилно. Ето защо въззивната проверка следва да се ограничи до въпросите, за които въззивният съд следва да следи служебно. Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е и

правилно. Съдът не се е произнесъл в нарушение на императивни материалноправни норми, от което да следва неправилност на решението. По останалите въпроси въззивният състав препраща към мотивите на Софийския районен съд на основание чл. 272 ГПК.

За пълнота следва да се посочи и че работодателят не е спазил срока а налагане на дисциплинарно наказание, който според чл. 194, ал. 1 КТ е два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. Работодателят признава, че нарушението е открито на 20.03.2018 г. Предвид разпоредбата на чл. 194, ал. 3 КТ и ползвания от ищеца един ден отпуск, срокът е изтекъл на 21.05.2018 г. Според чл. 195, ал. 3 КТ дисциплинарното наказание се смята за наложено от деня на **връчване** на заповедта на работника или служителя или от деня на нейното получаване, когато е изпратена с препоръчано писмо с обратна разписка. Процесната заповед е връчена на 23.05.2018 г., от което следва, че наказанието е **наложено** след изтичане на преклузивния срок. Следователно работодателят не е имал право да наложи дисциплинарно наказание за посочените в заповедта деяния.

Поради съвпадането на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а обжалваното с нея решение на Софийски районен съд - потвърдено като правилно.

По разноските:

При този изход на делото на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на ответника по жалбата следва да бъдат присъдени своевременно поисканите разноски за производството пред въззивната инстанция в размер на 450 лева за адвокатско възнаграждение.

Настоящото решение не подлежи на касационно обжалване предвид ограничението по чл. 280, ал. 3, т.3 ГПК.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20076806/29.01.2023 г., постановено по гражданско дело № 41981/2018 г., на Софийския районен съд, 148 състав.

ОСЪЖДА „БДЖ-П.п." ЕООД, ЕИК ***** да заплати на **Й. Д. М., ЕГН ******* на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата **450,00 лева**, представляваща разноски за въззивната инстанция.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____